

Arbejdet saa betids, at jeg kunde fremsætte Forslagene før end i April dette Aar. Jeg opfyldte derved den Regeringen paahvilende Pligt til at forelægge Konferencens Beslutninger for den kompetente Forsamling inden et Aar efter Konferencens Slutning den 15. Juni 1920. Under Behandlingen stillede det ærede Medlem Hr. Dahlgaard det Spørgsmaal til mig, om jeg, der paa det Tidspunkt maatte være klar over, at disse Forslag ikke kunde blive færdigbehandlet i Rigsdagen inden Samlingens Slutning, agtede at fremsætte dem paa ny i den kommende Samling. Dette Spørgsmaal besvarede jeg bekræftende. Jeg er imidlertid det ærede Medlem taknemmelig for, at han atter har rejst Spørgsmaalet, idet det giver mig Anledning til at udtale, at som den internationale Situation i den mellem-liggende Tid har udviklet sig og nu ligger, hvor det har vist sig, at der i andre Lande, saaledes navnlig i England, er absolut Modstand mod at fremme Forslaget om Arbejdstidsbestemmelser fra Washington-Konferencen, det vil sige netop selve Grundlaget for de væsentligste af Genuakonferencens Beslutninger, maa jeg anse det for hensigtsmæssigt at se Tiden noget an, inden Beslutning tages om Forslagenes Fremsættelse paa ny. Jeg mener saa meget mere at kunne forsvare dette Standpunkt, som de to Henstillinger, at dømme efter de under den eneste Behandling her i Folketinget faldne Udtalelser, maa formodes kun at faa en krank Skæbne paa deres Vej her gennem Rigsdagen, medens de tre Lovforslag maa antages dels at blive overflødiggjort ved Sømandslovsforlaget og dels i nogen Grad at ville foregribe Behandlingen af dette Lovforslag, som jeg haaber at kunne fremsætte endnu inden Jul.

Jeg skal endelig bemærke, at i hvert Fald Redernes Tilslutning til flere af Genuaforslagene var betinget af disse Forslags almindelige Vedtagelse Verden over. Saa vidt vides, har i Øjeblikket kun meget faa Stater ratificeret, deriblandt er dog Sverige, der har ratificeret Konventionerne om Børns Arbejde og Forhyring. I Henhold til, hvad jeg her har udtalt, vil jeg altsaa anse det for rettest, om man for Danmarks Vedkommende saa Tiden lidt an, inden man tog endelig Beslutning om Fremsættelse af disse Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen omtalte Spørgsmaalet om Skuemestre og forespurgt, om jeg vil afgøre Spørgsmaalet i Overensstemmelse med den Stilling, som den afdøde Indenrigsminister indtog, og i Overensstemmelse med et ministerielt Cirku-

lære af 3. Oktober 1884, der siger, at disse Skuemestre skal vælges af de i Købstæderne bestaaende faglige Industri- og Haandværksorganisationer. Denne Forespørgsel refererer sig til en Udtalelse af det ærede Medlem under Behandlingen af Læringlevforlaget i dette høje Ting. Den nuværende Ordning af Svendepøverne har, som ærede Medlemmer vil vide, sit Udspring i Næringslovens § 27 om frivillige Svendepøver og hviler paa to af Kongen approberede Regulatorer: Bekendtgørelse af 3. Oktober 1884 om Aflæggelse af Svendepøver i København og en anden Bekendtgørelse af samme Dato om Aflæggelse af Svendepøver i Købstæderne udenfor København. For Købstædernes Vedkommende bestaar Svendekommissionen af 5 Medlemmer, nemlig af 3 faste og 2 vekslende, af de faste vælger Magistraten 1 Medlem, der tages blandt dens Medlemmer; er der ingen Magistrat, er Byfogeden, nu den valgte Borgmester, Medlem af Kommissionen. Byraadet vælger de to andre faste Medlemmer. De to vekslende Medlemmer, de saakaldte Skuemestre, som der her er Tale om, skifter for hvert Fag, der prøves for Kommissionen, og vælges af de i Købstaden bestaaende Fag-, Industri- og Haandværkerforeninger. Med disse Ord sigtes efter Ministeriets Mening til Mesterforeninger, ikke til Arbejderforeninger — her kan man jævnføre den historiske Udvikling. Saaledes har Administrationen altid forstaaet det, og denne Praksis maa formentlig opretholdes, saa længe den nuværende Ordning gælder. Men den nye Læringlevs § 10 giver jo nu Anledning til at foretage en Ændring i denne Ordning, og dette vil formentlig ske, og jeg kan oplyse det ærede Medlem om, at højst sandsynligt vil denne Ændring gaa i den af ham ønskede Retning.

Flere ærede Medlemmer, de Herrer Lemvig-Müller, Aksel Jensen og Hans Nielsen, har i deres Taler været inde paa en Omtale af vore Bankforhold og har ogsaa stillet forskellige Spørgsmaal til mig vedrørende disse Forhold. Inden jeg imidlertid gaar over til at besvare disse Forespørgsler i Enkeltheder, tror jeg, det vil være paa sin Plads at gøre nogle almindelige Bemærkninger om Bankloven af 4. Oktober 1919, der traadte i Kraft et Aar efter, altsaa den 4. Oktober 1920, saaledes at det har paahvilet mig at føre denne Lov ud i Livet. Jeg vil da først og fremmest bemærke, at det her drejer sig om et helt nyt Omraade, der gennem Bankloven er inddraget under offentligt Tilsyn. Medens Administrationen